

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **T. T. M.**, státní příslušník Vietnamu
bytem P.
zastoupený advokátkou Mgr. Naďou Smetanovou
se sídlem Praha 1, 28. října 1001/3

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3

za účasti: **T. C.**
bytem P.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2018, č. j. MV-4675-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 8. 2017, č. j. OAM-1529-31/ZR-2016. Uvedeným rozhodnutím byla žalobci podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byla žalobci k vycestování z území ČR stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. V podané žalobě žalobce v obecné rovině namítal, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi námitkami uvedenými v odvolání. Tvrdil, že správní orgány nerespektovaly § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a následně skutečnosti vyplývající ze spisového materiálu řádně nepoměřovaly dopadům rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce, čím nedostály § 87l odst. 1 písm. e) části druhé zákona o pobytu cizinců. Dle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné i z toho důvodu, že žalovaný na většinu námitek reaguje nepřiléhavou judikaturou.

3. Konkrétně měl žalobce za to, že skutečnosti, že:

- ke spáchání trestného činu došlo pouze jednou, a to v měsíci září roku 2009,
- od roku 2009 se žalobce nedopustil žádného dalšího trestného činu ani přestupku,
- do doby pravomocného odsouzení byl žalobce zcela trestně zachovalý,
- žalobci byl uložen trest výrazně pod dolní hranici trestní sazby,
- pro výkon trestu byl zařazen do věznice s mírnějším režimem, než stanoví trestní zákoník a
- žalobci nebyl uložen trest vyhoštění, přestože tento trest trestní zákoník připouštěl

ve svém souhrnu snižují závažnost jeho předchozího trestněprávního jednání, a správní orgány tak měly posuzovat dopady napadeného rozhodnutí na život žalobce citlivěji.

4. K tvrzení správních orgánů, podle kterého žalobce vyvolal důvod pro zahájení předmětného správního řízení, žalovaný namítal, že tento důvod a rovněž ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, neodůvodňují přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce. Argumentace, že se žalobce měl trestněprávního jednání vyvarovat, ve svém důsledku znamená, že korektiv § 87l odst. 1 zákona o pobytu cizinců není potřeba aplikovat, protože pokud byl cizinec odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky, je jakýkoliv dopad na soukromý a rodinný život přiměřený, a tedy tyto dopady vůbec není potřeba zkoumat. Takový výklad § 87l odst. 1 zákona o pobytu cizinců je v přímém rozporu s jeho zněním.
5. Ke konstatování žalovaného, podle kterého pokud se žalobce trestného činu dopustil, „....musel si být vědom toho, že důsledky tohoto jednání ohrožují nejen jeho realizaci rodinného a soukromého života během pobytu na svobodě, ale i jeho pobyt jakožto cizince na území České republiky...“, poukázal na znění § 87l zákona o pobytu cizinců účinné do 31. 12. 2009, tedy v době, kdy se žalobce trestného činu dopustil. V této době nebylo možné cizinci zrušit povolení k trvalému pobytu z důvodu odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, a žalobce si tak dalekosáhlých důsledků předchozího jednání vědom být nemusel. S ohledem na uvedené měl žalobce za to, že správní orgány nemohou přiměřenost dopadů

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

rozhodnutí odůvodnit pouze druhovou závažností spáchaného trestného činu a tvrzením, že pokud se žalobce trestného činu dopustil, měl šíři jeho následků očekávat.

6. Tvrdil, že nepředstavuje skutečné, dostatečně závažné a aktuální nebezpečí pro veřejný pořádek z důvodu, že předmětného trestněprávního jednání se dopustil v roce 2009. Výkon trestu odnětí svobody nastoupil v roce 2016. Aby žalobce skutečné, dostatečně závažné a aktuální nebezpečí představoval, musel by páchat trestnou činnost i v období oněch 7 let, kdy na osobní svobodě omezen nebyl. Nebezpečí nelze považovat za aktuální, pokud se žalobce od roku 2009 žádného dalšího protiprávního jednání nedopustil.
7. Dle žalobce není rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2016, č. j. 3 Azs 34/2016-39, příلéhavý, protože v daném případě bylo cizinci zrušeno povolení k trvalému pobytu 8 měsíců poté, co ukončil páčání trestné činnosti. Nadto, tento cizinec nebyl rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a cizinec neměl v České republice rodinné příslušníky, respektive pouze syna s pravomocně uloženým trestem vyhoštění.
8. Rovněž rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 2. 2017, č. j. 62 A 55/2015-66, není dle žalobce relevantní. V tomto případě nebyl cizinci uložen trest pod dolní hranicí trestní sazby, nýbrž v rámci zákonem stanovené trestní sazby. Navíc cizinec byl státním příslušníkem Makedonie, tudíž v jeho případě by přeshraniční realizace rodinného života nemusela být natolik komplikovaná, jako je tomu u žalobce. Dále měl tento cizinec navíc alespoň minimální kontakt se svojí rodinou, což pro žalobce neplatí.
9. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že skutečnost, že délka trestního řízení přesáhla 5 let, nesnižuje společenskou škodlivost jednání žalobce. Uvedl, že trestní zákoník upravuje jak institut promlčení trestní odpovědnosti, tak institut promlčení výkonu trestu, v neposlední řadě také institut zahlazení odsouzení. Všechny zmíněné instituty trestního práva slouží k tomu, aby ve vztahu k pachateli nemohly být důsledky předchozího trestněprávního jednání vyvozovány v časově neomezené době. Trestní zákoník vychází z myšlenky, že pokud pachatel po jistou vymezenou dobu vede řádný život, není důvodné jej za předchozí trestněprávní jednání trestat, neboť to nevyžaduje ani veřejný zájem, ani ochrana zájmů společnosti. Žalobce byl přesvědčen o tom, že výše uvedená zásada má být aplikována i v rámci správního práva. Žalobce se protiprávního jednání dopustil v roce 2009, od této doby se chová zcela řádně.
10. Tvrdil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neodůvodnil závěr o významnosti postavení žalobce v rámci organizované skupiny, přičemž o tom, že by postavení žalobce v organizované skupině bylo výjimečně významné, odůvodnění rozsudků trestních soudů nic neuvádí. Nadto všem odsouzeným byly vyměřeny stejné tresty odnětí svobody co do jejich výměry.
11. Rovněž namítal, že žalovaný skutečnosti, že byl zařazen do věznice mírnějšího typu, že mu byl uložen trestu pod dolní hranici trestu a že mu nebyl uložen trestu vyhoštění, nehodnotil v jejich souhrnu, ale vycházela z druhové závažnosti drogové trestné činnosti jako takové. Rovněž se významnějším způsobem nezabýval konkrétními okolnostmi rodinného a soukromého života žalobce na území České republiky.
12. Dále uvedl, že na území ČR žije od roku 1998, tedy po dobu 20 let. I po odečtení doby, po kterou se žalobce nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody, se jedná o dobu 18 let, přičemž taková doba pobytu je nepochybně dlouhá a měla být alespoň částečně při posuzování přiměřenosti dopadů zohledněna. Upozornil, že správní orgány ve svých

rozhodnutích uvádějí, že žalobci bylo povolení k trvalému pobytu vydáno v roce 2007. Žalobce si ale vazby vytvářel i v období od 1998 do 2007, kdy na území pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2015, sp. zn. 7 A 324/2011, tak není případný.

13. K tvrzení správních orgánů, že došlo k přetržení ekonomických aktivit žalobce na území České republiky, žalovaný uvedl, že ekonomické aktivity žalobce nejsou primárním důvodem nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Žalobce by se mohl jako kuchař žít i ve Vietnamu, jak to žalovaný navrhuje, v takovém případě by ale došlo ke zpřetrhání jeho rodinných vazeb. V průběhu celého správního řízení bylo opakovaně akcentováno, že manželka žalobce je státní příslušnicí České republiky a má v České republice významný závazek v podobě hypotéky. V současné době manželce žalobce se splácením hypotéky pomáhají její rodiče, přičemž je ale zřejmé, že na plnění této povinnosti by se měl primárně podílet žalobce jakožto manžel. V tomto směru žalobce k majetkovým poměrům manželů přispěl pouze svými úsporami z období, kdy přechodně pracoval v Německu. Manželka žalobce přirozeně očekává, že se žalobce na splácení hypotéky bude po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody podílet. Hypotéka rovněž představuje jeden z důvodů, pro který není přesídlení manželů do země původu žalobce možné. Pokud by manželka žalobce následovala do jeho země původu, je při špatné ekonomické kondici Vietnamu nepochybné, že manželé by hypotéku nebyli schopni splatit.
14. Zopakoval, že žije na území ČR od roku 1998, od svých 22 let. Na zemi původu a osoby žijící v zemi původu žalobce po dobu svého pobytu v ČR ztratil veškeré vazby, v zemi původu není ničeho a nikoho, k čemu by se žalobce mohl vrátit. Naopak, v ČR žije manželka žalobce, a její příbuzní, které žalobce vnímá jako příbuzné vlastní, sestry své manželky žalobce vnímá jako sestry vlastní. Vztah žalobce a jeho manželky trvá od roku 2005, délka vztahu vypovídá nejenom o hloubce žalobcových citů a vazeb k jeho manželce, ale také k její rodině. Přirozeným vyústěním dlouholetého vztahu žalobce a jeho manželky je také přání založit rodinu. V současné době manželka žalobce navštěvuje pokaždé, když je jí návštěva umožněna, což je jednou měsíčně. Tvrzení žalovaného, že žalobce a jeho manželka se již odloučení museli přizpůsobit, tak vyznívá absurdně, jedná se o závěr založený na domněnkách. Manželé se vidají 1x měsíčně, taková frekvence jejich styku by zcela nepochybně nepřicházela v úvahu, pokud by jeden z manželů žil na jiném kontinentu.
15. Z výše uvedeného je dle žalobce zřejmé, že napadené rozhodnutí bude mít likvidační dopad na jeho soukromý a rodinný život, bude vést k jeho rozkladu ve všech jeho aspektech. Minimálně bude dopadem napadeného rozhodnutí odloučení manželů na dlouhou dobu, důvodné riziko, že manželé nikdy nezaloží rodinu, a je otázka, jakým způsobem se manželka vypořádá se splácením hypotéky. Odůvodnění přiměřenosti dopadů rozhodnutí na život žalobce tak žalobce nemůže považovat za uspokojivé, dostatečné ani za přezkoumatelné.
16. Dále tvrdil, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nikterak nevypořádal s časovým odstupem od spáchání trestné činnosti. Pokud se žalobce nedopustil ničeho po dobu 7 let svého pobytu na svobodě, z jakého důvodu by se měl k trestné činnosti vracet, navíc poté, co na něj výchovně působí uložený trest odnětí svobody?
17. Žalobce měl rovněž za to, že se žalovaný nevypořádal s jeho poukazem na čl. 27 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Unie a

jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „Směrnice“). Uvedl, že okolnosti případu žalobce, vyjma druhové závažnosti trestného činu, v ničem nenasvědčují tomu, že by žalobce představoval skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu některému ze základních zájmů společnosti.

18. Konečně žalobce namítal rozpor napadeného rozhodnutí s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“). Uvedl, že je pravdou, že žalobce byl odsouzen pro spáchání závažného trestného činu, od spáchání tohoto činu ale uběhla dlouhá doba, po kterou se žalobce choval zcela řádně a není tak zřejmé, z jakého důvodu je napadené rozhodnutí nezbytné v demokratické společnosti v zájmu ochrany národní bezpečnosti, ochrany hospodářského blahobytu země, předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Uvedl, že k této námitce se žalovaný nikterak nevyjádřil. I z tohoto důvodu považoval žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

19. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl a plně odkázal na žalobou napadené rozhodnutí s tím, že námitky žalobce jsou nedůvodné.
20. V replice ze dne 7. 6. 2021 žalobce poukázal na některé nové skutečnosti s tím, že soud může ve výjimečných případech prolomit pravidlo uvedené v § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní. K tomu odkázal na rozsudek ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012-65. Konkrétně žalobce poukázal na skutečnost, že byl usnesením Okresního soudu v Sokolově ze dne 19. 6. 2018, č. j. 35 PP 125/2018, podmíněčně propuštěn, že od podmíněčného propuštění vede řádný život, že se mu v roce 2019 narodila dcera a že jeho manželka je podruhé těhotná. Žalobce tak namítal, že právní následky napadeného rozhodnutí by likvidačně zasáhly nejen do jeho života a života manželky, ale i do života nezletilých dětí. Napadené rozhodnutí je tak v rozporu s čl. 8 Úmluvy a čl. 27 Směrnice.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
22. Při ústním jednání konaném dne 21. 6. 2021 žalobce odkázal na písemné vyhotovení žaloby.
23. Žalovaný setrval na stanovisku, že rozhodnutí je zákonné, přezkoumatelné a že reagoval na všechny námitky žalobce. Dále sdělil, že žalobce soustavně bagatelizuje svou závažnou trestnou činnost s ohledem na to, že mu byl uložen trest pod dolní hranicí trestní sazby. Zdůraznil, že žalobci byl uložen závažný trest za závažný zločin. Ustanovení § 87l písm. e) zákona o pobytu cizinců nestanovuje žádnou minimální sazbu, při které lze zrušit povolení k trvalému pobytu. Vzhledem ke škodlivosti, nebezpečnosti a závažnosti činnosti žalobce považoval žalovaný zásah do rodinného a soukromého života za přiměřený.
24. Osoba zúčastněná na řízení (manželka žalobce) uvedla, že napadené rozhodnutí představuje významný zásah do rodiny. Uvedla, že spolu s žalobcem mají dceru, která potřebuje mužský vzor, a že je v současné době opět těhotná. Dále uvedla, že se manžel v současné době věnuje rodině, pomáhá jí. Poukázala na finanční situaci, kdy již dobrala rodičovský příspěvek a je nucena splácet hypotéku ve výši 11 000 Kč, a že v případě vycestování

žalobce budou návštěvy v podstatě znemožněny vzhledem k jejich finanční náročnosti. Dále poukázala na to, že manžel ztratí možnost očkování proti onemocnění COVID-19.

25. Soud zamítl návrh na provedení listinných důkazů, konkrétně usnesení Okresního soudu v Sokolově ze dne 19. 6. 2018, sp. zn. 35 PP 125/2018, rodného listu dcery žalobce, těhotenského průkazu manželky žalobce, rodinných fotografií a zprávy Probační a mediační služby ze dne 15. 6. 2021. Důvodem zamítnutí těchto návrhů byla skutečnost, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud vychází při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Všechny listinné důkazy se vztahují ke skutečnostem, které nastaly po vydání napadeného rozhodnutí.
26. Před výsledkem žalobce soud poučil žalobce, že má možnost vyjádřit se k těm skutečnostem, které nastaly před vydáním napadeného rozhodnutí. Žalobce uvedl, že lituje, že se dopustil trestného činu a že se snaží o nápravu. Ve věznici se účastnil všech aktivit a byl předčasně propuštěn. Žalobce se v období let 2009 až 2016 nedopustil žádného trestného činu. Žalobce žije v ČR od roku 1998, ve Vietnamu nemá žádné zázemí. V ČR má rodinu, tj. těhotnou manželku, dceru a rodinu manželky. V současné době žalobce pomáhá manželce a stará se o dítě, neboť nemůže pracovat. Poukázal na povinnost splácet hypotéku. Žalobce by chtěl být očkován. Důsledek napadeného rozhodnutí žalobce považoval za nespravedlivý. K dotazu zástupkyně žalobce na vazby na Vietnam žalobce uvedl, že ve Vietnamu nikoho nemá. K dotazu, kdy byl žalobce naposledy ve Vietnamu, uvedl, že se nepamatuje. K dotazu na vztahy k pokrevní rodině, respektive rodičům řekl, že rodiče jsou rozvedení, s otcem se nevidal, maminka je hodně stará.
27. V rámci závěrečného návrhu žalobce setrval na stanovisku, podle kterého je napadené rozhodnutí nezákonné, nepřiměřené a porušuje Úmluvu. Správní orgány nezohlednily, že žalobce v ČR strávil většinu svého produktivního života, když v ČR oprávněně pobýval po dobu více jak 20 let. Žalobce nemá ve Vietnamu žádné zázemí. V době vydání napadeného rozhodnutí uběhla od doby spáchání trestného činu 9 let. Žalobce v období od roku 2009 do roku 2016 pobýval na svobodě, přičemž se nedopustil žádného trestného činu. Žalobce v současné době nepředstavuje jakoukoliv hrozbu pro veřejný pořádek. Napadené rozhodnutí nebylo adekvátní k zásahu a dopadu do rodinného a soukromého života. Z uvedeného důvodu žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
28. Žalovaný uvedl, že Úmluva nedává cizinci garanci výběru státu, ve kterém bude pobývat, naopak, dává možnost státu vyhostit cizince v případě narušení veřejného pořádku. Z uvedeného důvodu žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.
29. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
 - Podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
 - Podle čl. 27 odst. 2 Směrnice opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na

osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.

30. Soud o podané žalobě uvažil následovně:

31. K námitkám žalobce uvedeným v replice ze dne 7. 6. 2021 a u ústního jednání soud uvádí, že § 75 odst. 1 s. ř. s. neumožňuje správním soudům přihlížet ke skutečnostem, které v době vydání napadeného rozhodnutí neexistovaly, respektive které nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že soudní řízení správní není pokračováním správního řízení vedeného před správními orgány, ale řízením přezkumným. Správní soudy přezkoumávají zpětně vydané správní rozhodnutí, a to na základě skutkových a právních okolností, které tu byly v době vydání tohoto rozhodnutí. K novým skutečnostem se tedy nepřihlíží. Přihlédl-li by soud k novým skutečnostem, porušil by § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť by přezkoumával napadené rozhodnutí nikoliv na základě skutkového stavu existujícího v době vydání napadeného rozhodnutí, ale na základě skutkového stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí soudu.
32. Judikatura Nejvyššího správního soudu sice dovodila možnost prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s., avšak výlučně jen v některých výjimečných případech. Tímto výjimečným případem je oblast mezinárodní ochrany (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012-65, na které žalobce poukazoval). Soud v projednávaném případě dospěl k závěru, že v posuzované věci nejsou dány důvody pro prolomení zásady uvedené v § 75 odst. 1 s. ř. s. Předně právní úprava oblasti mezinárodní ochrany je diametrálně odlišná od právní úpravy oblasti pobytu cizinců. Tyto oblasti tak nelze nikterak srovnávat, a tedy není ani možné bez dalšího vztahovat závěry, které Nejvyšší správní soud učinil v oblasti mezinárodní ochrany na oblast pobytu cizinců. Odlišnost mezi jednotlivými oblastmi spočívá zejména v důsledcích nevyhovění žádosti o udělení mezinárodní ochrany a zrušením povolení k trvalému pobytu na pobytová oprávnění žalobce. Žalobci bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu. Zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu tak neznamená absolutní překážku pobytu žalobce na území ČR. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že projednávaný případ není natolik výjimečný, aby mohlo dojít k prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s.
33. Soud nepřisvědčil námitce žalobce, podle které skutečnosti, že ke spáchání trestného činu došlo pouze jednou, že od roku 2009 se žalobce žádného trestného činu nedopustil, že do doby pravomocného odsouzení byl žalobce zcela zchovalý, že žalobci byl uložen trest pod dolní hranicí trestní sazby, že pro výkon trestu byl zařazen do věznice s mírnějším režimem a že mu nebyl uložen trest vyhoštění, snižují závažnost jeho předchozího jednání a správní orgány měly dopady na život žalobce posuzovat citlivěji. K uvedené námitce soud předně uvádí, že žalobci bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení (ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí) umožňovalo zrušit cizinci povolení k trvalému pobytu při současném splnění dvou podmínek, a to (1) cizinec byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a dále (2) rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Z výše uvedeného vyplývá, že § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců umožňoval zrušit povolení k trvalému pobytu cizinci i při jediném odsouzení za úmyslný trestný čin. Zároveň pak toto ustanovení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

nikterak blíže nespecifikovalo, o jaký úmyslný trestný čin, pro který byl cizinec odsouzen k nepodmíněnému trestu, se má jednat, případně závažnost tohoto trestného činu, délku uloženého nepodmíněného trestu, skutečnost, zda vedle nepodmíněného trestu byl uložen i trest jiný nebo druh věznice, do které byl žalobce zařazen, apod. Žalobce byl v projednávaném případě dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2014, sp. zn. 43 T 4/2010, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 10. 2015, sp. zn. 11 To 56/2015, shledán vinným ze spáchání trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 4 písm. c) trestního zákona, kterého se měl dopustit tím, že neoprávněně jinému opatřil omamnou látku, spáchal čin jako člen organizované skupiny působící ve více státech a ve větším rozsahu. Za tento trestný čin byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 5 let, přičemž pro výkon trestu byl žalobce zařazen do věznice s dozorem. Zároveň byl žalobci uložen trest propadnutí věci. Protože žalobce byl shledán vinným z úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a zároveň zákon o pobytu cizinců neumožňoval správním orgánům přihlídnout ke skutečnostem zmíněným žalobcem, soud nepřisvědčil námitce žalobce, že správní orgány měly posuzovat dopady napadeného rozhodnutí do života žalobce citlivěji. Skutečnost, že cizinec, kterému byl na území ČR povolen pobyt, nepáchá trestnou činnost, pak považuje soud za samozřejmost, nikoliv okolnost svědčící ve prospěch cizince.

34. K námitkám o nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce soud předně uvádí, že z hlediska soudního přezkumu tvoří napadené rozhodnutí včetně jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí jeden celek (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56). Z těchto rozhodnutí zcela jednoznačně vyplývá, že správní orgány reálně posuzovaly projednávaný případ v souladu s čl. 27 odst. 2 Směrnice a čl. 8 Úmluvy, neboť zohlednily povahu a společenskou škodlivost jednání žalobce jako takového, a zároveň toto jednání posoudily z hlediska existence skutečného, aktuálního a závažného ohrožení veřejného pořádku. Na uvedeném závěru nic nemění skutečnost, že správní orgány čl. 27 odst. 2 Směrnice výslovně v rozhodnutí nezmiňují.
35. Žalobce v podané replice a během ústního jednání založil v podstatné míře svoji argumentaci o nepřiměřenost zásahu do svého rodinného a soukromého života na skutečnostech, které nastaly po vydání napadeného rozhodnutí. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalobce dovozoval nepřiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života zejména ze svého dlouhodobého pobytu na území ČR a skutečnosti, že zde žije jeho manželka. Tyto skutečnosti správní orgány poměřovaly vzhledem k žalobcem spáchanému trestnému činu, přičemž shledaly přiměřenost napadeného rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života. Soud se s uvedeným závěrem ztotožňuje. Konkrétně správní orgány zohlednily na straně jedné skutečnost, že žalobce na území ČR žije více jak 12 let, je ženatý, bezdětný, na území ČR žije jeho manželka, která je občankou ČR a se kterou plánuje založit rodinu, a celá její rodina. Na straně druhé správní orgány přihlídlly zejména ke skutečnosti, že žalobce byl odsouzen za prodej drog, kdy dle pravomocného rozsudku působil jako dodavatel a prodejce v rámci organizované skupiny, která zorganizovala vývoz většího množství omamné látky konopí (13 555 g) z České republiky do Spolkové republiky Německo, přičemž mu byl uložen nepodmíněný trest v trvání 5 let. Prodej drog správní orgány hodnotily jako závažnou trestnou činnost s plošným dopadem na většinovou společnost, která na sebe váže další majetkovou trestnou činnost. Jak správním orgánem I. stupně, tak žalovaným bylo akcentováno, že žalobce se protiprávního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

jednání dopustil vědomě, dobrovolně a ze zjištěných důvodů, dále že drogovou činnost páchal ve větším rozsahu a jako člen organizované skupiny působící ve více státech. Rovněž bylo přihlédnuto k druhu a výměře uloženého trestu. Žalovaným bylo dále přihlédnuto k tomu, že v době vydání napadeného rozhodnutí byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody, který byl stanoven do 25. 1. 2020. Tyto skutečnosti dle žalovaného nemohou převážet nad tím, že žalobce nebyl odsouzen za jinou trestnou činnost, případně typ dodané, respektive opatřené drogy. Aktuálnost a závažnost ohrožení veřejného pořádku správní orgány spatřovaly zejména v závažnosti spáchaného trestného činu žalobcem (viz výše), délce uloženého nepodmíněného trestu a skutečnosti, že v době vydání napadeného rozhodnutí byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody, respektive že trest byl žalobci stanoven do 25. 1. 2020. Na základě shora uvedeného se soud ztotožnil se závěry správních orgánů o přiměřenosti dopadu na soukromý a rodinný život žalobce. Soud na okraj poznamenává, že součástí hlediska přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce je i integrace žalobce do společnosti (viz § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Žalobce v podané žalobě, stejně jako v replice a u ústního jednání opakovaně zdůrazňoval svůj více jak dvacetiletý letý pobyt na území ČR. Skutečnost, že žalobce po více jak dvacetiletém pobytu na území ČR neovládá český jazyk, když k nařízenému ústnímu jednání byl k žádosti žalobce přizván tlumočník, však nesvědčí o odpovídající integraci žalobce do společnosti.

36. Dle náhledu soudu rozhodnutí správních orgánů neskýtají žádný podklad pro tvrzení žalobce, že konkrétní závažnost jednání žalobce nad rámec druhové závažnosti spáchaného deliktu absentuje. Naopak z rozhodnutí správních orgánů je zcela jednoznačně patrné, že jednání žalobce bylo individualizované, když vedle povahy trestného činu byly správními orgány hodnoceny i okolnosti spáchání trestného činu, které se spáchaným trestným činem úzce souvisejí a žalobce se bezprostředně dotýkají (viz výše). Soud toto hodnocení považuje za přiléhavé.
37. Soud přisvědčuje závěru správních orgánů, že žalobce byl povinen po celou dobu svého pobytu na území ČR dodržovat zákony a měl si být vědom toho, jaké důsledky pro něj může mít případné spáchání závažného trestného činu, a to jak v rovině trestněprávní, tak v rovině zákona o pobytu cizinců. Jestliže i přes výše uvedené se žalobce vědomě, dobrovolně a ze zjištěných důvodů dopustil závažného trestného činu, je povinen následně strpět následky, které vyvolal a které mají dopad na jeho soukromý a rodinný život. Na výše uvedeném nemůže nic změnit délka pobytu žalobce na území ČR, skutečnost, že žalobce hodlá založit rodinu, hypotéka manželky žalobce nebo skutečnost, že na zemi původu ztratil vazby. Těchto skutečností si měl být žalobce vědom před spácháním trestného činu a i z těchto důvodů se měl žalobce svého jednání vyvarovat.
38. V této souvislosti soud shodně se správními orgány uvádí, že rozhodnutími správních orgánů nebyl žalobci uložen zákaz pobytu na území ČR. Rozhodnutí správních orgánů tak nebrání v kontaktu žalobce s jeho manželkou, případně dalšími rodinnými příslušníky. Tento kontakt možné realizovat je, avšak méně komfortním způsobem pro dotčené osoby. Rovněž pak rozhodnutí správních orgánů nikterak nebrání žalobci, aby se podílel na úhradě manželčiny hypotéky.
39. Tvrzení žalobce, že v době spáchání trestného činu nebylo možno cizinci zrušit povolení k trvalému pobytu z důvodu odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, neshledal soud relevantním. Zákon o pobytu cizinců ve znění do 31. 12. 2009 sice výslovně neumožňoval zrušit povolení k trvalému pobytu z důvodu odsouzení k nepodmíněnému

trestu odnětí svobody, zároveň však umožňoval zrušit povolení k trvalému pobytu cizinci, který závažným způsobem narušuje veřejný pořádek [viz § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců]. Soudu je ze své činnosti známo, že odsouzení za trestné činy spočívající v nedovolené výrobě a držení omamných a psychotropních látek bylo správními orgány zařazováno právě pod § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, respektive pod pojem závažné narušení veřejného pořádku. Tento postup byl pak soudy aprobován. Jinými slovy, i když zákon o pobytu cizinců ve znění ke dni 31. 12. 2009 výslovně jako důvod ke zrušení povolení k trvalému pobytu neuváděl odsouzení za úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, tento důvod pro zrušení trvalého pobytu vyplýval z § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. S ohledem na uvedené neshledal soud námitku žalobce důvodnou.

40. Soud neshledal důvodnou námitku, podle které žalobce nepředstavuje skutečné, dostatečně závažné a aktuální nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť se předmětného jednání dopustil v roce 2009. K uvedené námitce soud uvádí, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí sice uběhlo od spáchání předmětného trestného činu cca 8,5 let. Zároveň však nelze odhlédnout od skutečnosti, že odsuzující rozsudek nabyl právní moci dne 26. 10. 2015. Žalobce pak nebyl odsouzen za bagatelní trestný čin, ale za závažný trestný čin, který spáchal vědomě, dobrovolně a ze zjištěných důvodů, dále že drogovou činnost páchal ve větším rozsahu a jako člen organizované skupiny působící ve více státech, přičemž žalobci byl uložen trest odnětí svobody v délce trvání 5 let. V době vydání napadeného rozhodnutí pak žalobce pobýval ve výkonu trestu odnětí svobody s tím, že výkon trestu mu by stanoven do 25. 1. 2020. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že s ohledem na charakter trestného činu, kterého se žalobce dopustil, dále vzhledem k okolnostem spáchání trestného činu a k délce nepodmíněného trestu, jakož i skutečnosti, že soudem uložený trest nebyl ke dni vydání napadeného rozhodnutí vykonán, nelze učinit závěr, že vzhledem k době od spáchání trestného činu, žalobce skutečné, dostatečně závažné a aktuální nebezpečí pro veřejný pořádek nepředstavuje.
41. Soud nepřisvědčil závěru žalovaného, že délka trestního řízení nesnižuje společenskou nebezpečnost. Naopak doba, která uplynula od spáchání trestného činu, snižuje společenskou nebezpečnost. Zároveň však soud uvádí, že právě doba, která uplynula od spáchání trestného činu, stejně jako např. předchozí bezúhonnost žalobce, skutečnost, že se žalobce dopustil jednoho trestného činu a charakter dogy, byla trestním soudem již zohledněna v délce uloženého nepodmíněného trestu. Kdyby tomu tak nebylo, byl by žalobci uložen trest výrazně vyšší, když za předmětný trestný čin [§ 187 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 4 písm. c) trestního zákona] bylo možno uložit žalobci trest odnětí svobody v délce trvání 10 až 15 let. Protože k době, která uplynula od spáchání předmětného trestného činu žalobce (stejně jako k dalším skutečnostem), bylo přihlédnuto již trestním soudem, žalovaný nepochybil, když k této skutečnosti opětovně nepřihlédl. V této souvislosti rovněž nelze přehlédnout, že žalobce byl v době vydání napadeného rozhodnutí ve výkonu trestu odnětí svobody. Toliko na okraj soud poznamenává, že mezi ukončením trestního řízení a zahájením správního řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu pak nebyla významná časová prodleva (cca 9 měsíců).
42. K tvrzení žalobce, že v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2016, č. j. 3 Azs 34/2016-39, nelze nalézt oporu pro tvrzení žalovaného, že žalobce představuje skutečné, dostatečně závažné a aktuální nebezpečí pro veřejný pořádek, soud uvádí, že žalovaný odkazoval na uvedený rozsudek v rámci vypořádání námitky žalobce, že mu byl trest

uložen pod dolní hranici zákonného rozpětí. Výlučně v návaznosti na tuto argumentaci žalovaný uvedl, že uložení trestu pod dolní hranicí zákonného rozpětí nijak nesnižuje společenskou nebezpečnost trestné činnosti páchané žalobcem a že ke zrušení trvalého pobytu postačovalo, že žalobce byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. V nastíněném kontextu považuje zdejší soud odkaz žalovaného na předmětný rozsudek Nejvyššího správního soudu za relevantní.

43. Rovněž v případě rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 2. 2017, č. j. 62 A 55/2015-66, nelze odhlédnout od souvislostí, v jakých žalovaný na uvedený rozsudek odkázal. Tento odkaz nebyl učiněn v návaznosti na posouzení přiměřenosti dopadů do rodinného života, jak navozuje žalobce, ale v rámci argumentace, že snížení uloženého trestu pod dolní sazbu stanovenou zákonem, neznamena, že by cizinci mělo být zachováno povolení k trvalému pobytu. Na uvedený rozsudek žalovaný odkázal v tom smyslu, že ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu postačovalo i odsouzení k nižšímu trestu odnětí svobody za drogovou trestnou činnost než v projednávaném případě. I v tomto případě považuje soud s ohledem na kontext, ve kterém byl odkaz na rozsudek krajského soudu žalovaným učiněn, za přílehavý. Pro úplnost soud uvádí, že uvedený rozsudek byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31.
44. Soud přisvědčil závěru žalovaného, že postavení žalobce v organizované skupině bylo významné. Předně nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že by žalovaný tento svůj závěr neodůvodnil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na skutečnost, že žalobce byl v postavení nejen dodavatele ale i prodejce a že takovéto postavení nikdo jiný v organizované skupině neměl. Z uvedeného důvodu žalovaný dospěl k závěru o významnosti postavení žalobce. Soud pak k tomuto hodnocení doplňuje, že bez žalobce, který předmětné konopí dodal, respektive opatřil (v množství 13 555g!), by se předmětný trestný čin vůbec neuskutečnil.
45. Bez ohledu na výše uvedené a toliko na okraj soud uvádí, že vydání tohoto rozsudku soudem bezpodmínečně nevede k povinnosti žalobce vycestovat. Lze naopak předpokládat, že aktuální soukromý a rodinný život žalobce zakládá překážku vycestování. Otázka, zda je v případě žalobce dána překážka vycestování, či nikoliv, však není předmětem tohoto řízení.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

46. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
47. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.
48. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost v souvislosti, s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 21. června 2021

Milan Tauber v.r.

předseda senátu